



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 497/2021-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Lašákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [redacted] proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 Tdo 6/2020 z 10. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 29. marca 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia čl. 17 a čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 Tdo 6/2020 z 10. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“).
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 3 T 72/2018 z 22. novembra 2018 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania zločinu sexuálneho násillia podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 200 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 47 ods. 2 a § 437 ods. 5 Trestného zákona (t. j. s použitím tzv. zásady „trikrát a dost“, pozn.) uložený trest odňatia slobody na doživotie so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s maximálnym stupňom strázenia podľa § 48 ods. 3 písm. a) Trestného zákona.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 1 To 4/2019 z 13. marca 2019 rozhodol tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodné odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje argumentáciu uvedenú v dovolaní, pričom v podstatnom namieta, že najvyšší súd nesprávne a nespravodlivo vyhodnotil jeho dovolacie námietky ako nespĺňajúce dôvody dovolania. Podľa názoru sťažovateľa ním prezentované dovolacie dôvody boli relevantné a splňali zákonom predpokladané kritériá dôvodov dovolania, a preto najvyšší súd nemal podané dovolanie arbitrárne odmietnuť, ale mal dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Sťažovateľ zároveň ústavný súd požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 a čl. 46 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ku ktorých porušeniu malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť tým, že najvyšší súd napadnutým uznesením arbitrárne ako nedôvodné odmietol ním podané dovolanie.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123,

§ 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Napriek absencii právneho zastúpenia sťažovateľa a z toho vyplývajúcich viacerých nedostatkov niektorých zákonom ustanovených náležitostí ústavnej sťažnosti ústavný súd nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na doplnenie jeho podania, vyhodnotiac ho za obsahovo natoľko zrozumiteľné, že umožňuje realizovať ústavný prieskum.

10. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

11. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ústavy:

12. Sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti namieta porušenie práva podľa čl. 46 ústavy bez toho, aby špecifikoval, porušenie konkrétne ktorého práva podľa čl. 46 ústavy namieta. Z obsahu odôvodnenia ústavnej sťažnosti však vyplýva, že namieta porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

13. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na príslušnom súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon.

14. Ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci.

15. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

16. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol ako nedôvodné dovolanie, v ktorom sťažovateľ poukázal na dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), g) a h) Trestného poriadku.

17.1. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, k porušeniu práva na obhajobu malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť v dôsledku pasivity obhajcu, ktorý mu bol ustanovený. Najvyšší súd v napadnutom uznesení v tejto súvislosti v podstatnom uviedol, že sťažovateľovi bol ustanovený obhajca Mgr. Miloš Glonek, ktorý sa v priebehu prípravného konania, ako aj konania pred súdom osobne a aktívne zúčastňoval úkonov trestného konania vrátane podávania návrhov na doplnenie dokazovania a opravných prostriedkov. Sťažovateľ vyjadril nespokojnosť s týmto obhajcom v podaní, ktoré bolo okresnému súdu doručené 28. novembra 2018, teda po konaní hlavného pojednávania, na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Predseda senátu na základe toho následne uznesením č. k. 3 T 72/2018 zo 7. decembra 2018 oslobodil obhajcu. Mgr. Miloša Gloneka od povinnosti obhajovať obvineného a zároveň k rovnakému dňu obvinenému opatrením ustanovil nového obhajcu JUDr. Milana Rolla. Na základe uvedeného najvyšší súd konštatoval, že sťažovateľ bol prakticky v priebehu celého trestného konania zastúpený obhajcom, pričom na jeho žiadosť o oslobodenie Mgr. Miloša Gloneka spod povinnosti obhajovania bolo zo strany okresného súdu pohotovo zareagované, čím bola súčasne plne rešpektovaná vôľa sťažovateľa na zmenu v osobe obhajcu. Sťažovateľ mal zároveň možnosť kedykoľvek v priebehu celého konania zvoliť si obhajcu sám, čo však nevyužil.

K naplneniu tohto dovolacieho dôvodu došlo podľa názoru sťažovateľa aj tým, že okresný súd sa nezaoberal jeho iniciatívou na zabezpečenie kamerových záznamov z inkriminovaného miesta a času, resp. že okresný súd neakceptoval jeho návrh na vypočutie policajtov, ktorí ho zadržali. Vo vzťahu k tejto námietke najvyšší súd v napadnutom uznesení uviedol, že z príslušného súdneho spisu zistil, že sťažovateľ v záverečnej fáze dokazovania s výnimkou návrhu na doplnenie

dokazovania výsluchom svedkov príslušníkov Národnej kriminálnej agentúry Košice a príslušníkov Policajného zboru zabezpečujúcich obmedzenie osobnej slobody obvineného (o ktorých bolo riadne rozhodnuté podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku) neuviedol žiadne iné návrhy na doplnenie dokazovania. Len pre úplnosť najvyšší súd poukázal na skutočnosť, že návrhom sťažovateľa na zabezpečenie kamerových záznamov sa ešte v prípravnom konaní zaoberali orgány činné v trestnom konaní, pričom neboli zistené žiadne kamerové záznamy zachytávajúce miesto vyšetrovaného skutku.

17.2. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, sťažovateľ namietal nezákonnosť výsluchov poškodenej a znalca v prípravnom konaní, a to z dôvodu, že nebol upovedomený o ich uskutočnení. K tomuto tvrdeniu sa najvyšší súd vyjadril tak, že sťažovateľ pri svojom výsluchu 10. mája 2018 do zápisnice uviedol, že žiada byť informovaný o vyšetrovacích úkonoch, no nežiada a ani sa ich nechce zúčastňovať, a následne pri svojom výsluchu 2. júla 2018 do zápisnice uviedol, že nežiada byť upovedomovaný o úkonoch trestného konania. V súlade s jeho požiadavkami bol sťažovateľ 11. mája 2018 vyrozumovaný o výsluchu poškodenej. Pokiaľ ide o výsluch znalca, ten bol realizovaný 20. septembra 2018, t. j. v čase, keď sťažovateľ nežiadal byť informovaný o úkonoch trestného konania. Oboch uvedených výsluchov sa pritom osobne zúčastnil obhajca sťažovateľa, resp. jeho splnomocnený zástupca. Navyiac, poškodenej, ako aj znalec boli osobne vypočutí na hlavnom pojednávaní 22. novembra 2018 za prítomnosti sťažovateľa a jeho obhajcu, pričom vina sťažovateľa bola v konečnom dôsledku uznaná práve na týchto výpovediach z hlavného pojednávania, a nie na sťažovateľom namietaných výsluchoch z prípravného konania.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej nezákonnosti výsluchu poškodenej z 11. mája 2018 z dôvodu jeho nevykonania v súlade s § 134 ods. 4 Trestného poriadku (t. j. s využitím technických zariadení určených na záznam zvuku a obrazu alebo na prenos a záznam zvuku a obrazu) najvyšší súd v podstatnom uviedol, že ide o novú námietku, keďže obvinený aj napriek tomu, že o tom mal vedomosť, ju neuplatnil najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. Trestný poriadok v § 371 ods. 4 pritom takúto „vedomú pasivitu“ sankcionuje tým, že dovolateľa vylučuje z účinného použitia takejto skôr neuplatnenej námietky, ide o zákonné vyjadrenie tzv. koncentračnej zásady.

17.3. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, sťažovateľ, odvolávajúci sa na zistenia znalca, namietal, že pre uloženie mu doživotného trestu odňatia slobody nebola splnená podmienka negatívnej resocializačnej prognózy podľa § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, t. j. že nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody na dobu do dvadsiatich piatich rokov. Vo vzťahu k tejto námietke najvyšší súd konštatoval, že záver o tom, či nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť časovo obmedzeným trestom odňatia slobody do dvadsiatich piatich rokov, je právnou otázkou, ktorej riešenie patrí do výlučnej právomoci súdu (R 33/2007-I), ktorý pri tomto zisťovaní vychádza nielen z úplného znaleckého dokazovania, ale tiež z komplexného zhodnotenia osobnosti páchatel'a a najmä z retrospektívneho zhodnotenia jeho kriminálneho vývoja (R 4/2020-II).

Konajúce sudy v tejto súvislosti zhodne uviedli, že prognóza reálnej pravdepodobnosti recidívy u sťažovateľa je síce podľa znalca vyjadrená k sexuálne motivovaným trestným činom, avšak v spektre sťažovateľom páchanej trestnej činnosti sú aj majetkové trestné činy a najzávažnejší z trestných činov – vražda, ktorá sa vymyká z kontextu sexuálnej motivácie ostatných trestných činov spáchaných sťažovateľom, čo preukazuje, že riziko páchania trestných činov u sťažovateľa sa

netýka len trestných činov so sexuálnym motívom, ale aj násilných trestných činov bez sexuálneho motívu, čo v prípade sťažovateľa znásobuje prognózu kriminogénnych aktivít v budúcnosti. Sťažovateľ bol pritom za posledných šesť rokov na slobode prakticky iba niekoľko mesiacov, väčšina skutkov bola spáchaná na ženách, pričom inkriminovaného skutku sa sťažovateľ dopustil ani nie mesiac po prepustení z dlhodobého výkonu trestu odňatia slobody. Vzhľadom na uvedené konajúce súdy dospeli k záveru o jednoznačnom naplnení podmienky vyjadrenej v § 47 ods. 1 písm. b) Trestného zákona.

17.4. Vo vzťahu k ostatným námietkam sťažovateľa najvyšší súd konštatoval, že ich povaha je takmer výhradne skutková (tvrdenie sťažovateľa, že nie je páchatelom inkriminovaného skutku, spochybňovanie hodnoty svedeckej výpovede poškodenej vrátane jej popisu sťažovateľa, neakceptovanie návrhu sťažovateľa na výsluch policajtov, ktorí ho zadržali, nevykonanie štandardnej rekognície, polemizovanie s hodnotiacimi závermi konajúcich súdov v oblasti skutkových zistení, ktoré sú vyjadrené v odôvodnení rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu), pričom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolací súd nie je oprávnený opätovne preskúmať dôkaznú situáciu, a teda svojou činnosťou vstupovať do skutkových zistení, ku ktorým dospeli nižšie súdy.

Vo vzťahu k namietanému neakceptovaniu návrhu sťažovateľa na doplnenie dokazovania výsluchom príslušníkov Policajného zboru, ktorí sa podieľali na jeho zadržaní, najvyšší súd konštatoval, že okresný súd toto rozhodnutie v písomnom vyhotovení rozsudku náležite odôvodnil, keď uviedol, že ich výsluch považuje za odťaživý od skutku a nepotrebný v kontexte ostatných dôkazov, s čím sa odvolací súd bezvýhradne stotožnil. Okresný súd sa v rozsudku vysporiadal aj s odmietnutím doplnenia dokazovania výsluchom príslušníkov Národnej kriminálnej agentúry, keď uviedol (s. 25), že títo neboli konkretizovaní, pričom vo všetkých súvislostiach by takéto dokazovanie zjavne ničím neprispelo k hodnoteniu dôkaznej situácie.

Vo vzťahu k namietanému nevykonaniu štandardnej rekognície najvyšší súd uviedol, že rekognícia, ktorá by v predmetnej veci slúžila ako dôkaz na preukazovanie viny, nebola vykonaná. Okresný súd totiž neprihliadol na opoznanie sťažovateľa poškodenou podľa fotografie zachytávajúcej tvár sťažovateľa na občianskom preukaze, ktorý jej bol na tento účel predložený príslušníkmi polície. Poškodená sama opoznala sťažovateľa dva dni po skutku, kontaktovala políciu, pričom ešte pred jej príchodom vyhotovila fotografie sťažovateľa. Zároveň následne aj na hlavnom pojednávaní uviedla, že si je stopercentne istá, že sťažovateľ je páchatelom predmetného skutku. Takéto vyjadrenie svedkyne – poškodenej však nemožno chápať ako rekogníciu podľa § 126 Trestného poriadku, ale ako tvrdenie, ktoré je súčasťou jej výpovede.

18. Najvyšší súd sa všetkými pre rozhodnutie o dovolaní sťažovateľa podstatnými otázkami súvisiacimi s predmetom ústavnej sťažnosti zaoberal a dal na ne dostatočné a presvedčivé odpovede. Z hľadiska zachovania ústavnoprávnej ochrany základných práv sťažovateľa je pritom podstatné, že najvyšší súd svoj názor náležite odôvodnil, jeho odôvodnenie je logické, založené na racionálnych úvahách a netrpí vnútornou rozpornosťou. Časť sťažnostných dôvodov ústavnej sťažnosti sa obsahovo orientuje na nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu sťažovateľovej trestnej veci. Najvyšší súd však sťažovateľa v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia upozornil, že dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

19. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľa nevyhodnotil ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozhodnutia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Rovnako nezistil, že by posudzované uznesenie najvyššieho súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci najvyššieho súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

Odmietnutie dovolania sťažovateľa bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu a na základe ktorého bol ustálený dôvod na odmietnutie dovolania. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

20. Ústavný súd zároveň pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva, a preto nie je ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

21. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažovateľom napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a obsahom základného práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

22. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

III.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 17 ústavy:

23. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy, z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o porušení tohto základného práva napadnutým uznesením najvyššieho súdu odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu čl. 17 ústavy.

24. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú (bod 2 výroku tohto uznesenia).

25. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

26. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

27. Ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade u sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom (ako to vyplýva z časti III tohto uznesenia) je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015, II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2021

Peter Molnár
predseda senátu